J O V E N Ï V O L A

J U L I O L - 1955

Tots els qui d'una manera o altra prenem part activa en la vida de "JOVENÏVOLA", ben sincerament us regraciem l'acollida tan cordial com espontània que heu dispensat a la novella publicació.

Estigueu segurs que el nostre agraïment no és merament una fórmula rutinària de cortesia. Si penseu que de la vostra acollida en depenia la realització d'unes il.lusions, comprendreu la nostra sinceritat en remerciar-vos-la.

Mercès, també, pels vostres precs, consells i suggerències, que en tot moment tindrem en compte i que procurarem portar a terme en quant ens sigui possible, i per les nombroses col.laboracions que ens van arribant.

I ara, voldríem demanar-vos que no defallís aquest interès de què heu donat prova; car solament d'això depèn el perfeccionament succes[illegible] i la continuïtat de "JOVENÏVOLA".

ooooOOOOoooo

LA CANÇÓ I EL CANTAIRE A L'ORFEÓ CATALÀ

II

La cançó

Sempre ho cregut que la cançó és tan antiga com l'home.

Crec que l'home abans de parlar devia cantar perquè abans d'inventar-se l'idioma, - una altra gran obra del poble i dels poetes - d'inventar les paraules, - no la paraula que és obra de Déu - per a poder

JOVENTVOLA

JUNIOR - 1955

Tots els qui d'una manera o altra prenem part activa en la vida de "JOVENTVOLA", ben aviat podrem inaugurar la nostra sala social amb aquestes línies que dirigeixo a la nostra publicació.

Estigueu segurs que el nostre agrupament no serà mai una institució de cortesia. Si penseu que de la vostra col·laboració en depèn la realització d'una bona biblioteca, comprendreu la nostra angoixa en reclamar-vos-la.

Moltes, també, pels vostres pares, consells i suggerències, que en tot moment estimem en compte i que procurarem portar a terme en quant ens sigui possible, i per les nombroses col·laboracions que ens arribaran.

I ara, voldríem demanar-vos que no defalliu aquest interès de qui bon donat provat cor solament d'ací dagin el pertinent suport a la continuïtat de "JOVENTVOLA".

oooo000oooo

JA CANTEN I ES CANTARAN A L'ORFEÓ CATALÀ

II

Les cançó

Sempre ho oregut que la cançó es tan antiga com l'home.

Grec que l'home abans de parlar devia cantar perquè abans d'inventar-se l'idioma - una altra gran obra del poble i dels poetes - d'ha-vanter los pensaments - no la parauto que és obra de Déu - per a poder

entendre's devien fer uns sons guturals i construir com una mena de melodies curtes amb què expressar els seus desigs i demanar allò que volien.

Però no ens embranquem esgratinyant la prehistòria si no ens volem perdre i anem directament al nostra lema; la cançó.

Uns més, altres menys, tots els grans mestres l'han cultivada la cançó. I hem vist que és més dificil del que sembla aconseguir-la plenament.

Els grans mestres quan fan una obra arquestral, polifónica, tenen molt camp per córrer i tota la llibertat descriptiva i temàtica que volen, però en la cançó s'han de cenyir a l'ambient i a les imatges i als versos que els ha servit el poeta.

La primera de les belles arts és la poesia.

El poeta és el que capta i descobreix la bellesa de les coses i amb el ritme i la rima canta la Naturalesa i fa que ens adonem dels seus secrets, que poden fer-nos la vida agradable i que si no fos ell amb el seu esperit subtil, sensible i agut que ens les descobreix, i amb la seva manera bella de cantar-les que ens emociona, passaríem pel costat d'imatges, de tonalitats dolces o cantelludes sense adonar-nos-en, perquè no sabríem copsar totes les belleses que Déu posà en el mon per al goig nostre.

I en la musicalitat rítmica i cadenciosa dels seus versos viem com el poeta canta abans que el músic.

x x x x x

Eros, on vas
dins l'horitzó espès?
L'alba riu
amb rialla de foc
abans morada.
La blanca llum
fibla els sentits!

Eros , on vas
dins l'horitzó espès?
Orfe de llum
és viure en la mort!

Eros, resta amb mi.
Jo sóc l'infinit!
La llum dins la nit!

Veritat que la cadència d'aquests versos tenen en el fons una melodia que frisa per sortir?

El poeta , doncs, és que inspira el músic i que li dóna la idea melòdica ja mig feta. I una vegada agermanada la poesia i la melodia, la cançó està creada.

La poesia és la gènesi de tota obra d'art i cap altra la necessita tant com la cançó.

La cançó és l'expressió més pura de totes les manifestacions. musi-

cals. Es l'expressió que surt de l'ànima. Es la mateixa poesia i la poesia feta cançó és l'obra d'art que més tendrament, més profundament ha commogut el cor humà. Perquè los coses que surten de l'ànima no tenen cabuda més que en l'ànima mateixa.

La cançó és l'essència de la música; n'és l'experit; n'és el perfum!

El que vull dir en parlar de la cançó és que l'intèrpret ha d'amarar-se l'esperit i del perfum poètic de l'obra.

EMILI VENDRELL

(Seguirá)

ooooo0000ooooo

RECORDS D'ANTANY

Anecdotari

L'odissea d'uns cantaires

Tothom sap que en el mes de juny de l'any 1914 l'Orfeó Català anà a París i a Londres i que assolí un èxit esclatant, com també que en els concerts d'aquesta darrera ciutat actuaren junt amb nosaltres l'eximia sopran Maria Barrientos i el gran violinista Joan Manén, i que ens acompanyà la cobla "La Principal de Perelada" que prengué part en els nostres concerts d'ambduos capitalt. També és sabut , que a la capital d'Anglaterra l'Orfeó Català hi deixá per sempre més una gentil cantaire, Na Carmen Tort (a.c.s.), que allí morí i allà fou soterrada , complenant de dol els cors de tots els orfeonistes i de tots els expedicionaris.

Però no és pas el meu propòsit ressenyar la magna excursió, que altre ploma més galana que la meva ho va fer en l'enyorada "REVISTA MUSICAL CATALANA" del mes de Juliol del 1914, i allà la trobarà explicada amb tot detall qui s'interessi per l'història de l'Orfeo Català.

El que vull ressenyar, és el que esdevingué a uns cantaires en el viatge de retorn. Va anar així la cosa:

S'havia donar l'ordre que tots els expedicionaris estiguessin a punt a la porta dels respectius allotjaments amb el seu equipatge, que un autobusos els passarien a recullir par tal de portar-los a l'estació. A Londres, calia fer-ho d'aquesta manera, perquè les distàncies són inmensament llargues, i qui no coneix bé la gran ciutat corre el perill de perdres. Quan ens vàren taslladar de París a la capital d'Anglaterra, anàvem a l'estació pel nostre propi peu carregats amb l'equipatge, i per tal que no ens perdéssim, ens acompanyave un dels cambrers de cada hotel. Jo no sé el que va succeir, però a un grup integrat per 15 ó 20 cantaires, no el van anar a cercar, sigui perquè el conductor de l'autobús se'n va distreure, sigui perquè ells no fossin al peu de la porta a l'hora que se'ls va indicar, el cert és que es varen quedar a Londres, mentre la resta de l'expedició feia via cap a Barcelona.

Imagineu-vos el neguit que es devia apoderar d'aquella colla de can-

tairos, en veure que el temps passava i que ningú no els anava a recollir, i que es quedaven.... No n'hi havía ni un que sabés l'anglés ni el francès !... què fer?

Els primers moments ho foren d'aclaparament total, però ben aviat vingué la reacció, i els més decidits acordaren fer quelcom per tal de trobar una solució al conflicte. No sé pas com s'ho varen fer, pero indagaren el domicili de l'ambaixada espanyola, i allà es dirigiren aquets dos ó tres més decidits. Explicaren al seu cas, i creo que els varen fer un bitllet d'emigrat (els seus cabals estaven gairabé exhaurits i no tenien diners per a pagar-se el viatge), Tornaren a l'allotjament on estaven, comunicant als altres companys la solució que havien adoptat i es faren acompanyar a l'estació.Per fí, pogueren emprendre el viatge de retorn.

Tots aquets tràmits ocasionaren el retràs que podeu imaginar. Però les seves angúnies no eren pas del tot acabades. El viatge directe de Londres a Barcelona, amb la corresponent travessia del Canal de la Mànega, es feia aleshores en trenta o més hores; trenta hores, són moltes hores, per passar-les sense posar res a l'estòmac. Vol dir això que le passaren una mica magre. Cada un consultava la seva bossa, per veure quins cabals podia esmerçar en la compra de quelcom que pogués enganyar una mica la gana.

Com he dit, ningí de la colla no sabía parlar l'anglès i ni el francès. Quan el tren es detingué a París, va renèixer l'esperança en veure el carretó del restaurant de l'estació, que conduït per un cambrer anava rodant amunt i avall de l'andana, convidant a gustar d'aquells exquisits menjars que els nostres companys els eren vedats per la penuria econòmica en què es trobaven. Tot amb tot, un , font un esforç (i prèvia consulta de la butxaca) es decidí a preguntar el preu d'una d'aquelles lles menges temptadores, i dirigint-se al cambrer i assenylant amb el dit no sé si un bol de brou o un sandwich preguntat -li el que valia, li va dir: -"Comment allez vous? - Us imagineu la resposta del cambrer? ..... Jo creo que li devia respondre : - Bien , et vous ?

Però es deuria quedar sense saber el preu d'aquella menja que ell intentava comprar. L'home no sabia altre francés, i es veu que l'apreciava a tot arreu vinguês o no vinguês bé.

No sé si es varen entendre, ni si varen poder comprar aquell petit refrigeri, però si sé que a tots, malgrat l'estretor en què es trobaven , els va fer molta gràcia la pregunta i varen riure de gust, tot distraient una mica la gana.

Varen arribar a Barcelona, sense altre contratemps que el consegüent retràs.

J. TOMÀS

Quen L'Orfeó Català doná per primera vegada la "Passió segons Sant Mateu" de Joan Sebastià Bach en el nostre Palau de la Música Catalana - on les magnífiques audicions de la qual bo es recordar lo sublim interpretació del nostre estimat Vendrell en el difícil Evangelista, revelantse com el millor dels que s'havien sentit, segons autoritzada opinió dels competents mestres alemanys que hi prengueren part -, fou quan es produí la present anècdota que amb orgull poso de manifest, malgrat l'aparent ofensa que en ella sembla donar-se'm.

L'inoblidable Mestre Millet escollia els diferents solistes que intervenen en la dita obra, quan, dirigint-se a mi, em digué: - "Tu, m'hi podries fer el "Jesus". - I acte seguit afegí : - "Però no; ets massa poca-vergonya. M'hi faràs el "Judas".

I, efectivament; em cabé el goig de fer-hi el "Judes", amb el ple convenciment que el Mestre, com sempre, no s'equivocava gens en fer la tria.

Els qui hem tingut la sort de "viure" llarg temps amb l'enyorat Mestre Millet, sabiem comprendre prou bé el valor de les seves paraules.

J.LÒPEZ ESPARBÉ

ooooooOOOOOooooo

LA CORDA DE BAIXOS DE L'ORFEO CATALÀ

Sense ànim de molestar en el més mínim els altres companys cantaires, vull remarcar alguns conceptes lloables d'aquell estol que en forma part.

En primer lloc, ha de consignar que poteser per causalitat o entusiasme , la majoria dels portadors de la nostra Senyera arreu, han estat de la corda de baixos. El primer fou un tal Marcus; el Mestre l'estimava molt i diré els motius: era un home d'uns cinquanta anys, senzill,amb obligacions familiars, mosso d'un magatzem de comerç on en aquell temps es treballaven deu horas diàries. Això vol dir que quan acabava la feina eran les nou tocades, puix malgrat tot , ell mai no mancava als assaigs a l'hora convinguda (aquesta bona constum també la podem observar avui, o sinó fixeuvos el dia d'assaig, cinc o deu minuts abans de tocar el timbre i doneu una mirada al salonet del café, i dels vuit o deu cantaires que hi puguin haver al meyns sis són de la corda de baixos). També vull fer remarcar en aquest cas un estol de senyoretes que en una taula apart fan el seu "piscolabis", potser perquè no tindrien temps d'arribar d'hora si anaven a casa a sopar, De tots ells podría donar els noms, però n o cal, perqué tots els coneixeu. Oh! si el nostre Mestre actual pogués aconseguir que la majoria abressin d'aquesta manera, quants disgustos no li estalviaríem!.

El successor de Marcus fou un tal Jabato, Aquest tingué l'honor d'exhibir la Senyera per primera vegada a l'extranger, a la vila de Niça. Més endavant fou en Frederic Xifré , amb aquelles barbes que portava, semblava un Patriarca. Aquest cantaire sempre que es discutia algun afer, deia que sempre estaria al costat del que disposés el Mestre. Més tard, com sia que per portar la Senyera es necessita nervi, fou transpassat aquest servei al distingit i entusiasta cantaire Abel Bonet; aquest havia jurat fidelitat per sempre al Mestre; fou el que posà en marxa l'estadística d'antiguetat dels cantaires i de les faltes que poguessin fer en els assaigs. Després d'ell fou un tal Josep Ferror, de la corda de baritons . De cantaire passà a ésser empleat de l'Orfeó durant molts anys i per últim, ja de molt temps , tenim el nostre Galitó, que amb tan d'amor porta a terme aquesta funció de dur enlaire la nostra Senyera.

En quant a les nostres execucions artístiques, mantes vegades haureu sentit lloar la nostra corda de baixons, sobretot amb aquelles fugues de

Bach. Qui no recorda de la Missa, últimament executada, aquell "et iterum venturus est" ? En aquets punto cal fer justicia que fem la mateixa particel.la junt amb els barítons, i , per tant, també els admetem com a complement de la corda greu.

En cuant a gastronímica, també tenim i hem tingut bons representants. Quan anàrem per primera vegada a Mallorca (fa cosa de cinquanta anys) forem hostatjats per cordes a diferents fondes. Recordo que per sopar portaren verdura, llegums a triar, ous, peix, en fi, el suficient i per últim quan la majoria estàvem satisfets, portàren bistecs per a tots. La majoria dels catorze de la colla ni els provàrem, però un tal Espinac, home corpulent, es cruspí els de tots els que els deixaren. El seu ofici era matalasser i es veu que l'exercici de refer matalassos li devia despertar la gana i facilitar la digestió.

Altra petita mostra la tinguéren quan la nostra excursió a Roma, a l'Hotel Pineta, on anàrem hostatjats, es veu que el queel tenia arrendat, volia fer un bon negocio a costa de fer-nos dejunar o bé la Companya del viatge li devia asignar poca cosa; no es compren d'altra menera. Amb petits detalls vos en donareu compte: per sopar mitja escarxofa bullida per verdura, truites a la francesa d'un ou, partides en dos trocos pels nois. Aquest comportament va indignar tant que el nostre President va recórrer a millorar aquella situació, del contrari, estava disposat a fer una campanya de premsa per posar al descobert aquella menca d'assitència. La cosa va canviar per complert; als dos dies servien macarrons amb abundància, fins que el començal digués prou i quan tocà el torn a un de la colla dels baixos, va deixar fer al cambrer i aquest com que no li feia cap indicació de prou, li va anar amuntegant el plat fins que no va ésser possible més cabuda. Aquell plat semblava la muntanya del Tibidabo. Aleshores el cantaires es posà a la tasca i va fer la pau del dejuni passat.

També vull remarcar la part humorística. En tots els temps han figurat plagues o barrilaires i quasi sempre han sortit de la corda dels baixos, des d'aquells que a Niça anaren a felicita el Mestre francès per l'execusió de la seva obra dient-li que havía estat una olla i que ell remercià, fins els nostres dies, sempre ha regnat el bon humor a la corda de baixos. Durant molts anys en tinguérem un per que cert havia sortit de la nostra secció de nois. A mida que es feu gran li sortí un defecte físic que que potser l'estimulà més encara a ésser barrilaire, Això sí, mai no feia broma a costa d'altre; quan no, es burlava d'ell mateix. Bon cantaire, molt solfista, bona veu i afinació, però tenia un petit defecte en fer cues. Això i dir "xistes" fora de lloc, assajant, li ocasionaren moltes reprimendes per part del Mestre, però a ell no li feien efecte i altre cop li tornava i algunes vegades li sortia bé. Alguns li retreien que si feia cues, era per lluir la seva veu i un dia a la Capella de Sant Felip Neri, en una festa que celebravem a l'església, el vàrem invitar a fer el solo del "Te Deum", del Mestre Comella, i cantant sol i seriosament li haurí vist tremolar el papel a les mans com una fulla a l'arbre. En canvi, ocasions d'esplai, l'haurieu vist improvisar òpera, sobretot si el pia[illegible]ta es prestava a secundar-lo, o si no, pregunteu a Mossén Padrós les qualitats d'artista que mostraven tots dos a la vegada.

Avui també segueix essent la corda de baixos la nota humorística de la nostra massa choral. Tots recordareu els dots desplegats en la celebració de l'ultima innocentada amb la col.laboració d'altres elements que per cert, no figuren a la corda de baixos.

MIQUEL VALLS

ELS NOSTRES MESTRES

J O A N S A L V A T I C R E S P Í

Entre aquella plèiade d'homes de noble esperit i força creadora que un dia sentiren la necessitat de fundar un Orfeó a la nostra terra, a l'estil dels chors estrangers que a darreries del segle passat es donaren a conèixer a Barcelona, hi tingué una part senyaladíssima el Mestre Joan Salvat. Home de fibra sensible, de gran capacitat de treball i de vasta cultura es sentí plenament compenetrat amb els Mestres Millet i Vives, i així, donant-se sen reserves, amb el seu entusiasme comunicatiu, a l'obra que s'iniciava, actuà de Secretari en la reunió que per fundar l'Orfeó Català es celebrava el dia 6 de setembre del 1891.

L'obra creada prosperava i millorava de día en día, fent-se indispensable un professorat que tingués cura de la formació musical dels cantaires. Era, doncs l'any 1897 que vistes les meritòries qualitats pedagògiques que poseía, el Mestre Salvat es feia càrrec de les classes de solfeig per a nois i homes, en la qual tasca completa amb una paciència i un zel sense limits, laborà fins els dies en què la guerra civil disgregava temporalment la nostra Entitat. Molts són avui, encara, els cantaires que deuen la seva formació musical al Mestre Salvat. Estic segur que tots, quan llegeixin aquesta ratlles humils, però plenes d'afecte, recordaré com jo mateix l'home que amb preclar saber es donava íntegrament als seus deixebles incansables form, encomanant el seu optimisme als que defallíen en la lluita. El seu record i les seves ensenyances perduraran en nosaltres en penyora d'infinit agraïment.

L'íntim lligam del Mestre Salvat amb la vida de l'Orfeó Català, no es limitava solament al professorat de solfeig. Possehidor d'una remarcable tècnica pianística i d'una sensibilitat musical extraordinària actuà sempre com a pianista en totes les composicions que l'Orfeó cantés amb acompanyament de piano. La seva figura grâcil i lleugera es reflectía notòriament en les execucions. La pulsació agilíssima i segura treia de l'instrument un so límpid i transparent, que hom no s'hauría cansat mai d'escoltar. Estudiós incansable, dedica una gran atenció al clavicordi, instrument totalment en desús, però d'innegable interès documental. Donades les dificultats que suposa l'estudi d'aquest instrument i les escasses possibilitats de portar-lo al públic, gairebé, podríem afirmar que el Mestre Salvar era l'únic intèrpret de clavicordi que hi havía a la nostra terra. En donà alguns recitalts íntims i en ocasió d'un concert Repass de l'Orfeó n'oferí una curta sessió als nostres Socis, que malgrat la poca intensitat de so d'aquest instrument, fou gustat per tot l'auditori amb sincesa admiració per la forma exquisida amb q era tocat.

La personalitat del Mestre Salvat s'estén en el terreny literari-musical. Era l'any 1904 que l'Orfeó Català sentí la necessitat de crear una Revista Musical on fos reflectida, no sols la cida de l'Orfeó, sinó tot allò que en l'Art dels sons tingués referència. Joan Salvat, per la seva erudició, pel seu afinat sentit crític i en fi, per les altes qualitats que el distingien en fou nomenat Redactor en cap. Estendre's en l'estudi de la seva gran capacitat en l'exercici d'aquest càrrec, sería tasca laboriosa i massa dilatada per incloure-la en aquest modest treball. Recordem, però , aquella escriptura pulcra i aquella elegant distinció que el caràcteritzaven, donant a tot el que escrivía un to d'indicutible personalitat. Junt ams el Mestre Frederic Lliurat, fou l'home que amb més eficiència podía exercir l'alt càrrec que se li confería. Mai no en va ésser rellevat, i això sol ja suposa amb quin infatigable amor i competència va donar l'alt prestigi que tingué sempre la tan enyorada Revis-

ta Musical Catalana.

El Mestre Salvat era inesgotable. Fora de l'ambit de l'Orfeó sobre surtí como a crític musical en la premsa barcelonina, col-laborant en "La Veu de Catalunya", "La Veu del Vespre " i "L'Instant", sempre amb aquella finor d'esperit que traslluía en els seus escrits. Donà moltes conferències amb illustracions musicals; col.laborà tambe en nombroses Revistes professionals i literàries d'ací i de fora; formà part de diversos Jurats, entre els quals el del Concurs Nacional d'Operes que el Teatre del Liceu havía organitzat; exercía el cárrec de professor de l'Acadèmia Vidiella; de l'Escola de Sant Jordi, i de L'Institut Feminal, a mes de les nombroses classes particulars que donava. Fou aixi mateix Secretari de la Fundació dels Premis Musicals Patxot i Llagostera, l'administració dels quals, estava confiada a l'Orfeó Català, complint aquest cárrec amb una exactitud i precisió tan acurada que sens dubte se li deu també l'éxit i la bona marxa d'aqueta Fundació.

El Sr. Roeda, Secretari Honorari de l'Orfeó Català deia, parlant del Mestre Joan Salvat: "l'amic humil i amagadís que, malgrat la seva gran modèstia, tantes i tantes coses sostè, vivifica, dirigiex i fa rutllar amb el seu entusiasme comunicatiu, capacitat de treball, vasta cultura i pacientissim feinejar". Evidentment, sería molt difícil resumir amb menys paraules, però tan exactes, la figura enyorada del Mestre Salvat.

El nostre Mestre LLuis Millet l'admirava i l'estimava extraordinàriament. Llurs ànimes eren ben germanes, enamorades de tot ello que és bell, de tot ello que és bo. Junts començaren i junts treballaren per l'engrandiment i perfecció del nostre Orfeó Català. Quan la dissortada guerra civil trancava la continuitat de la seva obra, els seus esperits sofriren i plorarem. Les malvestats de la guerra lacerarem aquells cors purs, enamorats de l'amor i de la pau divines, u es creurem Mestres Millet i Salvat cartes que un día si a Déu palu, ens donaran a comprendre la immensitat i la fortitud esperitual d'aquells homes exemplars en tota l'extensió del mot. Fou en aquest trist período, que el Mestre Salvat lliurava la seva ànima a Déu. Aquella ánima tan pura i tan noble, que, estimant-lo, estimà el pròxim, l'Art i la Pàtria.

F. RUEDA

oooooo000000oooooo

INTERVIU A VUIT VEUS MIXTES

Responent a la crida de l'editorial del primer número de "JOVENIVOLA", m'ha semblat oportú de recollir unes breus impressions de vuit choristes escollits a l'atzar, per tal que ens diguessin, què els ha semblat, com veuen i com desitgen que sigui "JOVENIVOLA". Amb l'avinentesa de la celebració del Sant del Mestre, i mentre la Cobla desgranava aquell enfilall de boniques sardanes, ho vaig aprofitar per a fer-los unes preguntes.

MIQUEL VALSS

- Vostè como a degà dels choristes de l'Orfeó obre aquest interviu a vuit veus mixtes.¿ Què li ha semblat "JOVENIVOLA"?

- Excel.lent.

- Ja sé que ha enviat un petit treball per al present número. Si arribés el cas, -cosa que de moment és poc probable - que per falta de col.laboració se li demanés la de vostè en els successius, ho faria?

- Home....., en principi sí. Però potser se m'acabarien els temes.....

- Vostè que els ha conegut i tractat a tots ells, podria, amb una paraula, definir-me els cinc Mestres traspassats?

Millet : - Espiritualitat
Wqhrle : - Abnegació
Comella: - Bonesa
Pujol : - Activitat
Salvat : - Humilitat

- Co, li sembla que el Mestre Comella hauria reaccionat devant del primer número de " JOVENIVOLA "?

- Segurament que hauria quedat agradívolament sorprès, encara que de segur l'hauria trobat un xic gran.

- Creu vostè necessària la col.laboració dels nostres Mestres actuals a "JOVENIVOLA" o per el contrari, solament hi han de participar els cantaires?

- Jo crec que els Mestres també hi haurien de dir la seva.

- El dia que Déu Nostre Senyor el cridi a la Glòria, que li agradaria que diguessin els cantaires de vostè?

- Que en guardin un bon record i una pregària....

ENRIQUETA CODINA

- Senyoreta Codina: Seria tan amable de contestar-me unes preguntes per a "JOVENIVOLA"?

- Amb molt de gust.

- Ha llegit ja el nostre butlletí?

- Si , però no l'he acabat encara.

- L' ha trobat interessant, o bé li ha caigut de les mans como vulgarment es diu?

- L'he trobat força interessant i molt més en saber que tot ell és obra dels meus companys de l'Orfeó.

- Si li encarreguessin la confecció d'un número, el faria molt diferent de com ha presentat el primer?

- No. En primer lloc, perquè pobra de mi, no sabria com fer-ho, i després, perquè trobo que ja està molt bé tal com l'han fet.

- Vostè va conèixer i va cantar sota las ordres del

del mostre fundador, el Mestre Lluís Millet, seria tan amable de dir-nos com el veu?

- Amb tota la perfecció, en totes les coses.

- Vostè no ha regatejat mai el seu concurs en els festivals dels choristes (28 de desembre). Si aquesta col.laboració li demanés una altra Entita, la donaria?

- No; fora de l'Orfeó, res.

- Una última pregunta si no és indiscreció: Fa molt temps que canta a l'Orfeó?

- Vaig ingressar-hi l'any 1921

JOANA POBLADOR

- Simpàtica Joana, ens podries dir què t'ha semblat " JOVENIVOLA "?

-!Formidable! Trobo que no podrien escollir un nom més adient.

- Creus tu, que "JOVENIVOLA" ha interessat als cantaires?

- Si, rotundament. I si a alguna petita minoria no li hagués interesat, pitjor per a ells.

- Hi trobes a faltar quelcom?

- Hi trobo a faltar, encara que espero que més endavant ja és farà, alguns comentaris sobre el moviment musical català.

- Com tothom ja sap, la Redacció de "JOVENIVOLA" está formada per elements joveníssims dels nostres contaires. Creus tu que en mancar-hi la "veterania" li pot ésser perjudicial?

- No ; al contrari. Hi veig en ells, la llavor del demà.

- Finalment, Joana, el teu entusiasme per a l'obra de l'Orfeó és de sobres sabut per tots els que et coneixem. Podries dir-nos si aquest estusiame t'ha omplert sobradament els teus ideals?

- Del tot, completament.

JOSEP LÓPEZ ESPARBÉ

- Amic López: Podries donar-nos breument la teva impressió del nostre butlletí?

- Magnífica. Si bé ja vaig exposar el meu parer sobre el format que trobo que és exageradament gran, després, en assabentar-me del cost de l'edició em semblà que pel mateix preu es podria mirar de fer-lo imprimir, ja que d'aquesta manera sempre quedaria més lluït.

- A fin i afecte d'anar encarrilant "JOVENIVOLA", quina secció creus que hi ha de formar part d'una manera continuada?

- Home.... No una secció determinada, sinó diverses. Inclús, degut al meu temperament alegre, hi trobaria bé fins una página d'humor.

- Tu, que conegueres i estimares tan al Mestre Pujol, podries definir-lo amb poques paraules?

- El mestre Pujol, d'un caràcter aparentment eixut, era - per a mi - un dels millors amics, a més de les seves magnífiques aptituds pedagógiques.

- Si suposéssim per un moment, que l'Orfeó deixés d'existir, creus tu que el trobaries a faltar?

- Moltíssim, perquè el qui ja malauradament no hi és, jo sempre el trobo a faltar.

MARÍA CECÍLIA GIBERT

- T'ha agradat "JOVENIVOLA"?

- Molt. Trobo que és una magnífica realització.

- T'hi sobra alguna cosa de les seccions que el primer número ha presentat?

- No m'hi sobra res. He trobat que tot ell estava molt ben combinat i molt interessant.

-Ell teu bon pare, tan estimar i enyorat en aquesta casa, com creus tu que jutjaria les actuacions del nostre Orfeó?

- El meu pare era d'un criteri molt estret; però em penso que les jutjaria bé. A més, l'escrupulositat del Mestre Lluís M. Millet en la presentació de les obres, fa que de totes elles se n'obtingui una magnífica interpretació. En quant a l'execució de les del meu pare, em sembla que totes elles foren interpretades tal com ell hauria desitjat.

- Una última pregunta. Sé que toques magníficament el violoncel. Si alguna vegada s'organitzés una vetllada íntima entre els cantaires i sé't demanés la teva col.laboració, la prestaries ?

- Si tinguès temps d'estudiar, amb molt de gust. Si no: puguès estudiar, sentint-t'ho molt, no podria fer.

MANUEL ROCAMORA

- T'ha interessat "JOVENIVOLA" ?

- Molt. Crec que pot ésser in fort lligam de germanor entre nosaltres.

- Sé posstivament que el cos de redacció no ha quedat massa content del primer número, i porser tampoc no n'estarà del present, ja que tots els seus esforços van encaminats a millorar-lo cada dia. Creus tu, que d'haver format part del cos de redacció, l'hauries fet millor ?

- Difícilemnt, ja que d'aquestes coses jo no hi entenc res. De totes maneres que no es desanimin, puix que en tots els ordres de la vida, fins que no es té i na certa pràctica i no passa un temps d'expe-

riència, no s'obtenen grans èxits.

- Creus en la joventud dels que la confeccionen ?

- Sí, Però de totes maneres, crec que una "injecció" de "velluria" no hi desentonaria.

- T'agrada ser cap de corda ?

- Sí, molt, Els cantaires de la meva corda són molt bons xicots i no em fan enfadar gaire.

MERCÈ ARBOLER

- La teva impressió brevíssima de "JOVENIVOLA" ?

- Fantàstic ! M'ha entussiasmat.

- D'un quant temps ençà sembla que està de moda , el que les dones guanyin premis literaris de força importància, que abans estaven gairebé reservats al sexe contrari. Creus tu que això podrà influir en que la col.laboracio femenina de les nostres cantaires sigui superior a la dels homes ?

- Hem fa l'efecte que no.

- Penses enviar-hi alguna cosa ?

- Ja m'ho pensaré.

- Si el Mestre Millet et demanés el teu concurs per a fer algun solo, com reaccionaries ?

- Amb una por tremenda.

- Què t'agrada més, els assaigs parcials o els de conjunt?

- Els de conjunt.

MATEU PIGUILLEM

- Sr. Piguillem : Ja suposo que li deu haver plagut "JOVENIVOLA"; però m'agradara que vostè que és força entès en la matèria, en fes una crítica breu.

- Deixant de banda això d'entès ha de dir-vos que m'ha agradat com una esperança , que jo confio que es convertirà en una bella realitat i continuarà millorant-se i fent-se més interessant; car, material i elements no manquen en la nostra Institució.

- Vostè que sap tantes coses del nostre Orfeó, podria dir-nos si alguna altra vegada ja havien els cantaires publicat un butlletí ?

- Que jo sàiiga els cantaires pròpiament dits, no. Però cal retre un tribut de recordança i d'agraiment, als que, d'una manera també generos i amb molt d'encert, publicaren el "NOTICIARI" que es repartia als cantaires i que tots els que el coneguérem l'havem enyorat sempre.

~~...lls sous consells ... interessants ... ja sé que no~~ els faltaran als qu s~~'han empès~~ la tasca de "JOVENTUTOLA", però m'agradaria que en aquests moments, vosté els en donés un.

-Procuro sempre situr-me en un pla modest, i la vostra pregunta és un bon xic compromesa per jo poder-la contestar. Només els diré que persisteixin en la tasca faliçment iniciada, amb fe i entusiasme, i l'éxit vindrà sol.

- Segurament que vostè havia format part d'alguna Junta Directiva presidida pel Sr. Cabot: ¿ Podria definir-lo breument, sobretot per a aquells cantaires que no tingueren la sort de conèixer-lo?

- Amb molt de gust. I per a definir-lo d'una manera breu, diré que, els trets que jo vaig veure sempre en el Sr. Cabot foren d'un veritable talent, una gran distinció i una habilitat extraordinària en l'exercici del seu càrrec, que tants de beneficis de divers ordre aportà al nostre estimat Orfeó Català.

JORDI SALVAT

ooooooOOOOOOoooooo

ESPURNES ATÒMIQUES

- Hi ha choristes que voldrien que els assaigs acabessin a les vuit del matí.

- Per què ?

- Perquè és l'hora que es lleven..... quan dormen a casa seva.

- En canvi, n'hi ha que estan massa desperts.

- I això ?

- Perquè es passen l'assaig discursejant, com si es trobessin "en los escaños del Congreso".

- En el regne dels animals (i no va cap al.lussió per ningú), hi ha bestioletes amb instint filharmònic.

- Como ho sabeu ?

- Per les formigues que sovint apareixen a la nostra sala d'assaigs; si no, pregunteu-ho a les contralts dels primers rengles.

- Quan és el sant d'alguna cantaire, tota la seva "corda" sembla que tingui mal de queixal.

- Ho dieu pels caramels ? També el mal s'encomana al Mestre.

- No m' estranya. Ja ho diu l'aforisme castellà "A nadie amarga un dulce."

- El pròxim Nadal la Junta de l'Orfeó haurà de donar deu barres de torrons a cada chorist^s.

- Caram!

- Perquè la "Novena" acaba amb totes les reserves dels vocalistes.

- Sabeu la data exacta que el nostre Orfeó anirà a Amèrica?

- Si, la setmana dels tres dijous.

- Doncs, ja no falta gaire.

M.P.

ooooo0000ooooo

N O T I C I A R I

Com ampliació al recordatori que feiem als cantaires en el primer número de "JOVENIVOLA", sobre l'existència del Fons de Previsió, que l'ORFEO CATALÀ té establert, pels casos de malaltia, invalidesa i defunció, fem avinent que no sols poden gaudir-se'n els choristes en actiu, sinó també tots aquells que tot i ésser baixa de la Secció Choral, continuïn essent socis de l'ORFEÓ CATALÀ amb caràcter de protectors, sempre que hagin complert 45 anys d'edat i comptin amb un mínim de 15 anys de permanència en el Chor.

L'Art Pictòric ha trobar en Carme Giró, contaire en la corda de Contralts II, una magnífica seguidora. Així ens ho demostrava en l'exposició que de les seves pintures ha tingut lloc recentment a la Sala Argos de la nostra Ciutat, amb un éxit brillantíssim. La felicitem cordialment i li desitgem tota mena d'encerts en el conreu d'aquesta bella Art.

La Capella Clàssica Polifònica del F.A.D. participant en el Concurs Internacional de Chors celebrat a Hilversum (Holanda) n'ha triomfat plenament essent-li concedit el primer premi. El seu éxit ens ha omplert de goig, i més en veure que era una Entitat germana la que posava tan alt el nom de la nostra terra.

Amb el nom d'ORFEO CANIGO acaba de constituir-se a la nostra Ciutat un nou conjunt choral. Fa vo de veure com la nostra tradició de contaires lluny de marcir-se dóna al nostre Art Choral nous plançons, disposats a seguir els camins que el nostre glorios Mestre Millet un día assenyalava.

Amb viu sentiment vam rebre la trista nova del traspàs de la mare i àvia, respectivament, dels nostres volguts companys cantaires Ramon Gabarnet i María Lluïsa Gabarnet. Preguem por l'etern descans de la seva ánima i perquè fill i nèta trobin consol en una cristiana resignació.

També ens hem de doldre per la mort de la mare política del nostre bon amic cantaire Martí Baschs. Encomanem-la a Déu pietosament, acompanyant l'amic i la seva esposa, la nostra Bibliotecària, en la seva afliccio.

I a l'amic Dalfo la mateixa condolença pel traspás de la seva volguda germana.

VACANCES.- L'estiu convida más a descansar que no pas a treballar. I encara que "JOVENIVOLA" no es pot pas dir que hagi treballat gaire, es sent identificada amb les ganes de fer vacances que tots tenim i s'acomiada amb aquest segon número fins el mes d'Octubre en què reprendrá; si a Deú plau, la seva marxa tan plena d'eufòria. Com sigui que mab aquest temps de descans estiuenc esperem rebre nombrosos articles i plecs de col.laboració de tots els cantaires, el próxim número serà extraordinari, car haurà de reunir las impressión del fi de curs i les de començament del 1955-56. Es amb tota cordialitat que desitgem a Mestres i Cantaires un bon estiu!

oooo0000oooo